

TIMO
PARVELA

BJØRN
SORTLAND

PASI
PITKÄNEN

KEPLER62

KIRJA KAKSI: LÄHTÖLASKENTA

WSOY

KEPLER62

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

BJØRN SORTLAND

TIMO PARVELA

KUVITUS

PASI PITKÄNEN

SUOMENTANUT

OUTI MENNA

KIRJA KAKSI:
LÄHTÖLASKENTA

Norjankielinen alkuteos: *KEPLER62 - Nedtelling*

Teksti © Bjørn Sortland, Timo Parvela 2015

Kuvitus © Pasi Pitkänen 2015

Suomentanut © Outi Menna 2015

Teoskokonaisuus © Tekijät ja Werner Söderström Osakeyhtiö 2015

Graafinen suunnittelu Pasi Pitkänen ja Riikka Turkulainen

ISBN 978-951-0-41259-6

Painettu EU:ssa

1.

– Vihdoinkin se onnistui..., kuuluu pojan ääni.

– Sanoit, että voin soittaa milloin tahansa.

Menee kolme sekuntia ennen kuin tajuan, kuka puhelimessa on.

Katson kelloa. Se on kohta kolme. Yöllä.

Näihin aikoihin menen yleensä nukkumaan.

– Hyvä, vastaan toivoakseni rennolla ja rauhallisella äänellä. – Eikä sanaakaan tästä kenellekään. Tule heti. Hyppää taksiin, minä maksan. Pyydä, että kuski jättää sinut suihkulähteen viereen. Et pääse portista sisään ilman minua.

– Ok, kuuluu vaisu vastaus, ja puhelu katkeaa.

En kerro hänelle, että jos hän tulee pidemmälle, hänet ammutaan. Luultavasti hän tietää sen.

Sydän takoo rinnassani villisti.

Kaikki sanoivat, että pelissä oli salainen taso. Ja tarkoitan nyt siis kaikkia.

Kaikki puhuivat Kepler62:sta jo ennen kuin peli oli ilmestynyt. Netti oli täynnä hurjia huhuja ja veikkauksia. Samoin sanomalehdet. Tv. Ja radio.

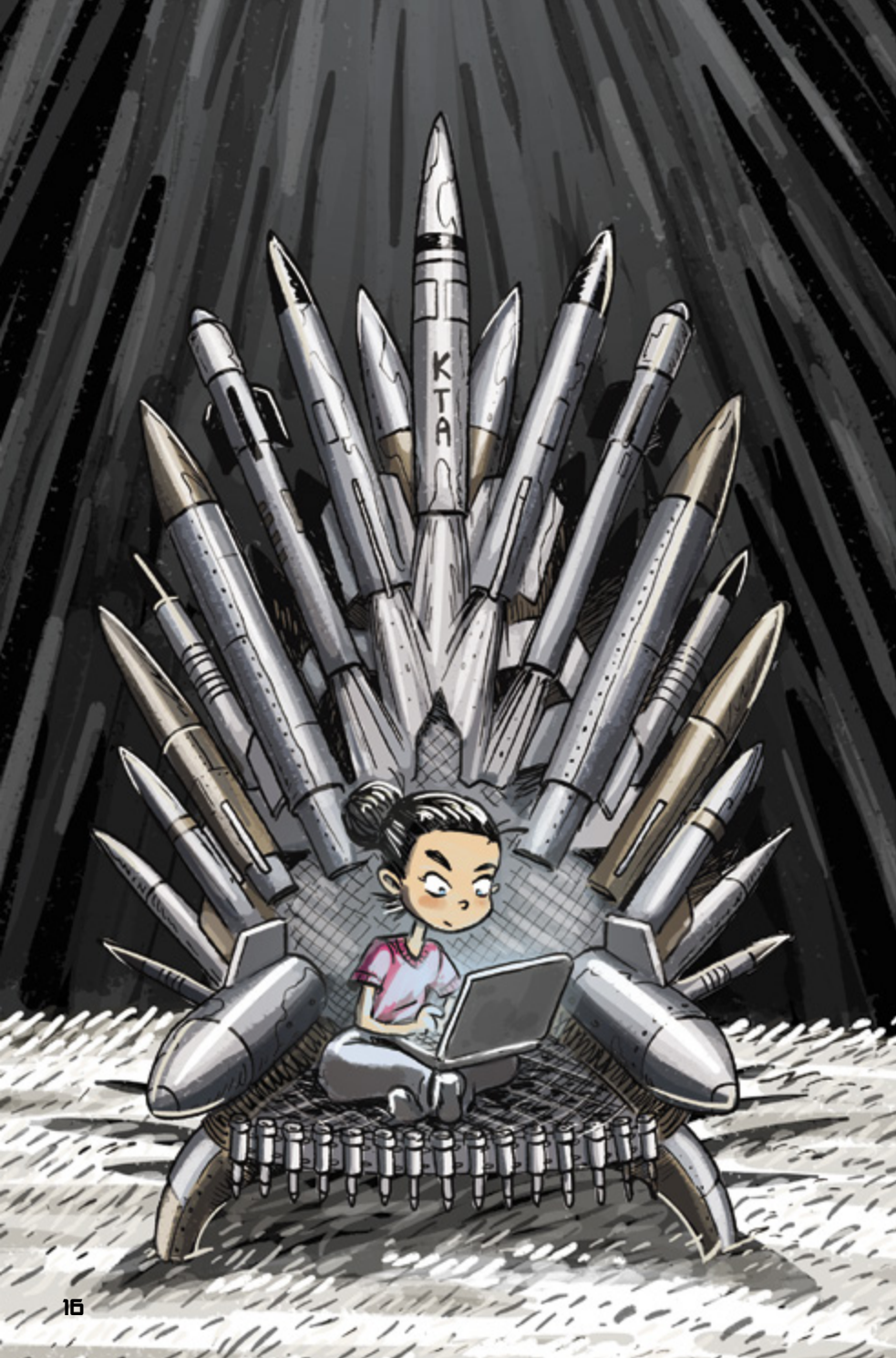
Suurin osa oli tietenkin pelkkää hypetystä. Mutta silti. Be part of the story, kaikkialla hehku-tettiin. Mutta mistä tarinassa oli kyse?

Ne, jotka kykenevät ajattelevaan montaa asiaa samaan aikaan, tietävät että hallitus valehtelee. Oikeasti: kuka muka luottaa hallitukseen, joka aloittaa ja lopettaa jokaisen lähetyksen lauseeseen Hallitus on ystävämme?

Ne luottavat, joiden päähän mahtuu vain yksi ajatus kerrallaan. Joiden hartain toive on, että hallitus olisi ystävämme. Jotka eivät kestä ajatella, ettei niin ehkä olekaan.

Minä olen aina kärsinyt liian monien asioiden ajattelusta yhtä aikaa. En usko, että hallitus on ystäväni. Minulla ei ylipäättäen ole oikeita ystäviä. Ei yhden yhtäkään. Sen takia olen vapaa. En välitä mistään.

Mutta kaikki Kepler-höpinä oli saanut kiinnostukseni heräämään. Kerrankin jotain, mitä minä en saanut käsiini ensimmäisenä. Jotain, missä oli haastetta.

Pelistä ei kohuttu ainoastaan mediassa.

Myös kaikki niin sanotut ystäväni puhuivat pelistä. Samoin kaikki vihamieheni, joita ei ole ihan vähän. Jopa liikunnanopettajani, joka haikailee kolmatta maailmansotaa, vaikka on vasta kaksikymmentäkahdeksanvuotias. Vihdoinkin tapahtui jotain, mihin ei löytynyt vastausta Wikipediasta, mitä ei voinut ratkaista huijaamalla tai mihin ei voinut ostaa ratkaisua.

Kepler62 on pakko pelata läpi. Loppuun asti. Lupauksen mukaan silloin tapahtuu ihmeitä. Kukaan ei vain tiedä mitä. Pian peli lanseerattaisiin täälläkin.

Lehdissä, internetissä ja televisiossa hehkutetaan suurta tutkimusmatkaa avaruuteen, ihmiskunnan uutta mahdollisuutta. Uutisia tulvii jatkuvasti. On torvisoittokuntaa ja liehuvia lippuja, kaikille jaetaan karkkia. Ketä kiinnostaa? Ei minua ainakaan. Koko juttu on kuitenkin pelkkää hallituksen syöttämää propagandaa.

Hallitus pelkää, että ihmiset menettävät uskonsa parempaan tulevaisuuteen. Ja me tarvitsemme apua.

Kukaan lähelläni ei puhu siitä,
mutta olen pitkään pohtinut, onko
maailmamme tuhoutumassa lopul-
lisesti. Meitä on liian paljon, sää-
olosuhteet ovat liian huonot, ihmi-
set ovat sotineet liikaa, bakteerit ovat
liian vastustuskykyisiä. Tunnelma ei
niin sanotusti ole huipussaan.

Itse en pidä pelaamisesta enkä ole kiinnostunut yksityiskohdista. Kepler62:n lopussa oli tikari, jonka käyttötarkoituksesta kelloon ei ollut muuta käsitystä kuin se, että viimeisenä eteen ilmestyi puinen ovi, jota pystyi raaputtamaan tikarilla. Pelin pelaaminen oli halpaa, siihen ei tarvinnut ostaa lisäosia eikä muuta päästäkseen seuraavalle tasolle. Vasta viimeinen vaihe vaati kirjautumista nettiin. Pelin vaikeus herätti järkyttävää turhautumista, ja siitähän minä pidin.

Huhut pitivät paikkansa. Sadannelle tasolle johtavan oven takana oli jotain. Salaisuus. Joku eteläkorealainen poika oli selvittänyt sen. Ja joku suomalainen poika, ja joku kanadalainen tyttö. Sekä lisäksi pari muuta. He eivät suostuneet kertomaan mitään, mutta olin nähnyt heistä kuvia mainoksissa jonkinlainen univormu yllään. Jokaisesta oli yksi kuva, jossa oli Kepler62:n logo. Me löysimme vastauksen. Se oli ärsyttävän helppoa, kuvissa luki.

Se ei muuten pidä paikkaansa, ettei ratkaisua voi ostaa. Totta kai se on ostettavissa ihan niin kuin mikä tahansa. Ystävät, poikaystävä, jokin pieni köyhä maa. Kaiken voi ostaa.

Piippaus, saan tekstiviestin kännykkääni: Me olemme kohta suihkulähteellä. Tuletko sinä ulos, vai?

KEPLER62

KIRJA KAKSI: LÄHTÖLASKENTA

Vain harva onnistuu selvittämään Kepler62-tietokonepelin kaikki tasot. Rikkaan asetehtailijan tytär Marie palkkaa kolme nörttiä avukseen löytääkseen ratkaisun.

Organisaatio nimeltä DTNSPCFRVR [Out In Space For Ever] aikoo lähettää nuoria ja lapsia uudisasukkaiksi tutkimaan Kepler62-planeettajärjestelmää, jonka elinolosuhteet mahdollisesti muistuttavat Maata. Mitä tapahtuu, jos kieltäytyy tehtävästä?

Vetävästi kirjoittavat Bjørn Sortland ja Timo Parvela ovat yhdessä kuvittaja Pasi Pitkäsén kanssa luoneet jännittävän maailman, jossa ystävyys punnitaan keskellä tuntematonta avaruutta. Lähtölaskenta on kuusiosaisen sarjan toinen kirja. Kirjat ilmestyvät samanaikaisesti Suomessa ja Norjassa.

#kirja
WWW.KIRJA.FI

L85.12 ISBN 978-951-0-41259-6

